

Mika Waltari -seuran retki Hartolan Näsiin Sinuhen syntysijoille 23.8.2014

"Saavuin korpeen huhtikuisena iltana, jolloin kaikki oli hyvin hiljaista ja metsä oli musta ympärilläni ja päivällä sulanut tie vajoili rattaitten alla, niin että suuresti pelästyin ja luulin vajoavani maan alle tällä sulavalla korpisella tiellä. Rattaita kiskoi kuitenkin Rylle, joka on maltillinen ja viisas vanhus ja tottunut vetämään maitorattaita ja minun kaltaisiani hyödyttömiä matkustajia piittaamatta enää raskaammista askareista. Se käveli siis varoen kuin luistimilla pitkin vajoilevaa tietä, kunnes saavuin mummon valoisaan taloon, ja mummo oli leiponut ja paistanut ja pyydystänyt katiskoilla kaloja sulaneesta järvenrannasta, aivan kuten vaimoni oli arvannut, niin että minun oli hänen luonaan hyvä ja kylläinen olla."

Neljä päivänlaskua 1949, s 37

"Mutta minun oli otettava kirjoituskoneeni esiin, ja otin kirjoituskoneeni esiin ja se tuijotti minua mustin ja valkoisin näppäimin ahneena ja vaativana kuten aina, niin että olin harmissani sen julkean itsevarmuuden takia. Egyptiläiseni leiriytyivät ympärilleni ullakkohuoneessa, järvi jääpintoineen oli suuri ja pelottava ikkunani ulkopuolella, ja kuolemanvalkoiset rungot kohosivat lehdettömin oksin ikkunani ulkopuolella. Sinuhe istui kirjavalla matollaan luonani leuka käden varassa, ja hänen kasvonsa olivat myrtyneet iän ja kokemusten ahdistuksesta, kun hän alkoi kertoa minulle elämänsä tarinoita. Aloin siis kirjoittaa hänen sanelunsa mukaan, sillä jos ihminen kerran aikoo kirjoittaa kirjan, ei hänen auta muu kuin alkaa kirjoittaa. Tämä on tietääkseni ainoa keino millä kirjoja voi kirjoittaa, mutta jos joku tietää paremman keinon, olen aina valmis auliisti ottamaan neuvoja vastaan."

Neljä päivänlaskua 1949, s 37- 38

"Oma elämäni jakaantui tämän jälkeen entistä jyrkemmin ja elin elämäni ullakkokamarissa, vaikka ruumiini kävikin syömässä alakerrassa ja istui iltaisin nojatuolissa lukemassa sanomalehtiä ja polttamassa tupakkaa. Ullakkokamarissa olivat näet egyptiläiset seuranani ja minulle sattui usein, etten tiennyt, puhuttelinko ammoiden jälkeen kuollutta ystävääni Sinuheaa vai vaimoani ja tyttärentäni, mikä tietenkin suuresti hermostutti heitä."

Neljä päivänlaskua 1949, s 51

"Näin yötuulen huojuttavan hennosti kaisloja rannassa, mutta ne eivät enää olleet vain vihreitä viattomia kaisloja kuten päivisin, vaan silmissäni ne muuttuivat notkeiksi, alastomiksi neidoiksi, jotka kahlasivat vyötäisiä myöten yönlämpimässä vedessä vaaleanvihreät hiukset hulmuten vienossa tuulessa.

...koko matala lahdenpukama oli täynnä kahlaavia, nuoria tyttöjä, jotka huikentelevaisin käsivarsin pyyhkivät hiuksiaan ja hujuivat notkein vartaloin vyötäisiä myöten vedessä. Tämä näky oli liikaa mielenrauhalleni ja unohtaen riisua pyjamani syöksyin veteen, niin että vesi loiskahti. Jalkani upposivat mutaan ja terävät kivet haavoittivat jalkojani, kun kompastellen ja kahlaten riensin tavoittamaan alastomia tyttöjä vedestä.

...

Niin kävi minulle, sain vain vihlovan teräviä kaisloja syliini ja kaislojen veitsenterävät reunat viilsivät haavoja kämmeneeni ja sormenpäihini, kun turhaan riuhdoin niitä syliini. Myös varpaani haavoittuivat mutaisessa pohjassa teräviin kiviin, vaikka juuri silloin en vielä tuntenut näiden ilkeitten pikkuhaavojen aiheuttamaa kipua. Sillä törmäilin yhä edestakaisin vyötäisiä myöten vedessä, pyjama savisena, tavoitellen kaisloja syliini ja myllersin lahdelman veden mutaiseksi ja pärskyin vedessä niin pahasti, että sorsat pakenivat parkuen pesästään ja kuikka alkoi tekopyhästi uikuttaa minulle järvenselältä hurskaita kehotuksia parannuksentekoon."

Neljä päivänlaskua 1949, s 72 - 74

Retkeläiset ryhmäkuvassa

Kuvasi ja koosti
Juha Wikström
2014